

12de JAARGANG, NR. 226
3 NOVEMBER 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP DE PLAAT

Louis Armstrong, Aardvark, MOPDTK, Menno Daams, Tommy Moustache, Sietske, A'dam Jazz Connection, Baloni, Jef Neve, Louis Sclavis e.a.

12 JAZZ OP DE PLANKEN

Mike Stern en Bart Wirtz (pg 16).

EN VERDER:

13 Roos Plaatsman in The Blue Note

14 Bestsellers Jazz Center Den Haag

15 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

15 Festivals november en december

JAZZFLITS 227

staat **24 NOVEMBER** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

Jeroen van Vliet tijdens North Sea Jazz 2011. (Foto: Joke Schot)

Jeroen van Vliet treedt vijf keer op tijdens uitreiking Boy Edgar Prijs

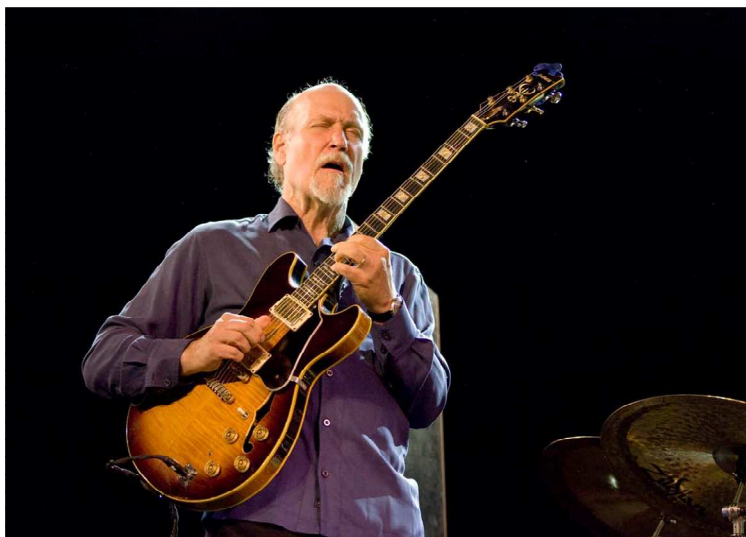
Winnaar Jeroen van Vliet treedt aan met vijf formaties op de avond waarop hij de Boy Edgar Prijs 2014 krijgt. Die uitreiking vindt op 14 december plaats in het Bimhuis te Amsterdam. Van Vliet ontvangt een plastiek van Jan Wolkers en een bedrag van 12.500 euro. Tijdens de avond treden Van Vliets huidige groepen Estafest en Trio OGU op, maar ook een groep van weleer: Sikeda. Van Vliet heeft ook een aantal bijzondere gasten uitgenodigd: Eric Vloeimans, basgitarist Carlo Mombelli en basklarinettist Claudio Puntin. De VPRO zendt de volledige concertavond live uit in het programma Vrije Geluiden op Radio 6.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

John Scofield, hier in concert tijdens Jazz Middelheim 2013, is te beluisteren op Bimhuis Radio. (Foto: Tom Beetz)

BIMHUIS RADIO IN DE LUCHT VIA INTERNET

Vanuit het Bimhuis is Bimhuis Radio van start gegaan. Het station zal een veertigtal concerten live vanuit het Bimhuis uitzenden. Zo zijn Bimhuis-concerten wereldwijd in real time en gratis te volgen. Alle concerten zijn ook een jaar lang achteraf te beluisteren.

Bimhuis Radio wordt gepresenteerd door journalist en muzikant Koen Schouten en oud-VPRO-presentator Vera Vingerhoeds. Zij kondigen de concerten uitgebreid aan door middel van interviews, geluidsfragmenten en muziek. Uitzendingen beginnen om 20.00 uur en duren tot aan het einde van het concert. Deze maand zal onder meer op 28 november het concert van het Michael Moore Bigtet live te volgen zijn.

Nog terug te luisteren zijn onder meer concerten van pianist Craig Taborn (van 8 oktober), saxofonist Evan Parker (van 9 en 10 oktober), gitarist John Scofield (van 17 oktober) en bassist Christian McBride (van 1 november). Bimhuis Radio is te beluisteren via: <http://www.bimhuis.nl/bimhuisradio>.

NIEUWS

Rotterdam krijgt volgend jaar mogelijk een tijdelijk jazzmuseum

De Rotterdamse organisatie Music Inspired Art wil volgend jaar, ter gelegenheid van tien jaar North Sea Jazz Festival in Rotterdam, een tijdelijk jazzmuseum inrichten. Met werk van kunstenaars die zich door jazz laten inspireren, lezingen, concerten en films. "Op een prachtige locatie in de stad", aldus de organisatie: "Er moet nog heel wat water door de Maas spoelen voordat het gerealiseerd kan worden maar we gaan er voor."

(<http://www.musicinspiredart.blogspot.nl/>)

Jubileumboek Blue Note verschenen

'Uncompromising Expression' van Richard Havers, het officiële boek bij het 75-jarig jubileum van Blue Note, is uit. Het boek volgt het spoor van de jazz-alsmede de sociale geschiedenis aan de hand van talloze Blue Note-producties. Het is rijk geïllustreerd met de beroemde foto's van mede-oprichter Francis Wolff en bevat tal van afbeeldingen van de albumhoezen van Reid Miles. Het jubileumboek is in het Nederlands verschenen bij uitgeverij Lannoo onder de titel 'Blue Note, The Finest In Jazz Since 1939'.

Vijf nieuwe leraren bij faculteit jazz Amsterdams conservatorium

Het lerarencorps van de faculteit jazz van het Conservatorium van Amsterdam is uitgebreid met vijf leraren. De geleerden worden versterkt met Humphrey Campbell (zang), Harmen Fraanje (piano), Marc Scholten (saxofoon, klarinet) en bij de sectie latin: Danny van Kessel (piano) en Abel Marcel (piano).

The Houdini's verzajzen Woodstock

The Houdini's hebben stukken bewerkt van Jimi Hendrix, Country Joe & The Fish, Jefferson Airplane, Santana en andere artiesten die in augustus 1969 op het Woodstock Festival speelden. "Lijnen worden ontrafeld, harmonieën toegevoegd of onverwacht weggelaten, maar de 'harde kern' blijft gehandhaafd", aldus een persbericht van de voorstelling: "De Houdini's are Jazzin' up the Age of Aquarius. Oftewel, Woodstock zoals je Woodstock nog nooit hebt gehoord." In dit project werken The Houdini's samen met acteur Frans van Deursen. De combinatie is de komende tijd op diverse podia te zien: <http://www.houdinis.net/>.

Volg Jazzflits ook op Facebook
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

PODIA

Rembrandt Frerichs tijdens het North Sea Jazz Festival 2011. (Foto: Joke Schot)

REMBRANDT FRERICHS DOOFT ZAALLICHTEN TIJDENS HAAGS CONCERT

Pianist Rembrandt Frerichs geeft op 6 november in Den Haag een concert in een geheel verduisterde zaal. Met zijn trio speelt hij in Theater Dakota stukken van zijn laatste cd 'A Long Story Short'.

Het is niet voor het eerst dat Rembrandt Frerichs de zaallichten dooft tijdens een concert. De eerste keer deed hij dat vorig jaar in de Sendesaal in Bremen. Frerichs: "Het is een intense akoestische ervaring waarbij je als luisteraar de muziek helemaal tot je door kunt laten dringen, zonder afgeleid te worden door vi-suele indrukken. Voor ons als musici is het een gewaagde onderneming, want wij kunnen niet van blad lezen en elkaar niet aankijken. Dat voegt extra spanning toe aan de muziek."

OVERIG

Wallace Roney speelt onbekende stukken Wayne Shorter

De Amerikaanse publieke omroep NPR heeft medio oktober als eerste opnamen gemaakt van een reeks stukken die Wayne Shorter speciaal voor Miles Davis schreef. De stukken had Davis moeten uitvoeren met zijn fameuze tweede kwintet (waarvan Shorter deel uitmaakte) en een orkest. Daarvan kwam het nooit. De stukken verdwenen toen in de spreekwoordelijke onderste la. Daaruit werden ze recentelijk door trompettist Wallace Roney opgedoken. Hij voerde ze dit jaar uit op het Detroit Jazz Festival met het Wallace Roney Orchestra, een gelegenheids-formatie met Victor Gould (piano), Buster Williams (bas), Lenny White (drums) en leden van het Detroit Symphony Orchestra. De opname van NPR is te beluisteren via: <http://n.pr/1wuuyJS>.

Martijn Luttmmer brengt eerbetoen aan Sinatra

Op zijn nieuwe cd 'Frankly' brengt harmonicaspeler Martijn Luttmmer een eerbetoen aan Frank Sinatra. Hij heeft niet gekozen voor de bekende kaskrakers, maar juist voor minder bekende nummers. Voor zijn album werkte Luttmmer samen met arrangeur Henk Meutgeert. Die begon direct na zijn afscheid als chef-dirigent bij het Jazz Orchestra of the Concertgebouw aan deze klus.

JAZZ OP DE PLAAT

MOSTLY OTHER PEOPLE DO THE KILLING

Blue

Hot Cup Records

Bezetting:

Peter Evans (tp),
Jon Irabagon (as, ts),
Ron Stabinsky (p),
Moppa Elliott (b),
Kevin Shea (d).

In het vorige nummer van Jazzflits (225) haalde de Amerikaanse groep Mostly Other People Do The Killing (MOPDTK) de voorpagina vanwege het album dat nu voor me ligt. 'Blue' zal met afstand de meest omstreden cd van 2014 blijven. De groep, uitgebreid met pianist Ron Stabinsky speelt namelijk noot voor noot 'Kind of Blue' van Miles Davis na, inclusief alle improvisaties. Er is geen sprake van interpretatie, maar gek genoeg ook niet van imitatie. Het monnikenwerk van het uitschrijven van alle muziek, en het zich eigen maken daarvan, kan namelijk nooit leiden tot een pure kopie. Want Peter Evans is geen Miles Davis, laat staan dat Jon Irabagon Cannonball Adderley én John Coltrane tegelijk is. Of Ron Stabinsky tegelijk Bill Evans en Wynton Kelly.

Wat beoogt bandleider en bassist Moppa Elliott dan wel met het maken van 'Blue'? Je zou het album eigenlijk niet moeten zien als een gewone cd, maar eerder als een cultuurfilosofisch traktaat. In die zin kun je het op één lijn stellen met het beroemde '4:33' van John Cage, dat uit pure stilte bestaat, om aldus te bewijzen dat pure stilte niet bestaat. In het huidige tijdsgewricht, waarin conservatoriumstudenten opgeleid worden door het naspelen van solo's van de groten uit de jazzgeschiedenis, is 'Blue' het ultieme eindpunt. Het vijftal zou een tien met een griffel krijgen voor het perfect spelen van de noten waaruit het album 'Kind Of Blue' bestaat. Maar de ware aard van die klassieker gaat juist veel dieper dan de pure noten. In de jazz (en eigenlijk in alle muziek) gaat het namelijk over zaken als timing, timbre en articulatie. En dat zijn parameters die voor iedere muzikant zo eigen zijn als een vingerafdruk of een DNA-streng. Als we de lijn doortrekken van Wynton Marsalis en zijn geloofsgenoten dat jazz de 'Amerikaanse klassieke muziek' is, dan zouden we in de toekomst misschien ook vaker naar dit soort projecten toe kunnen gaan. Maar net als in de Europese klassieke muziek een uitvoering van een Mahler-symfonie onder Bernard Haitink anders klinkt dan onder Mariss Jansons, zal een uitvoering van 'Kind Of Blue' door een ander kwintet ook weer anders klinken dan door MOPDTK. Of het ooit zover zal komen, valt natuurlijk te betwijfelen, en Moppa Elliott is ook bepaald geen Marsalis-aanhanger. De vraag is of 'Blue' überhaupt wel jazz is, met geen noot oorspronkelijke improvisatie.

Heeft het dan wel zin dat MOPDTK 'Blue' aan de plaat heeft toevertrouwd? Ja, want als luisteraar die het oorspronkelijk album kent, luister je kritisch naar hoe de jonge Amerikanen het hebben gedaan. Je weegt iedere noot af en je komt aldus tot de hernieuwde ontdekking wat een geniaal album 'Kind Of Blue' toch wel is. Of je 'Blue' vaker dan één keer zult draaien, is echter maar de vraag. Maar als het album je aan het denken heeft gezet over de toekomst van de jazz, dan heeft MOPDTK zijn doel bereikt, lijkt me.

Herman te Loo

Luister hier naar cd-fragmenten: <http://bit.ly/1Djihxb>

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

**LOUIS ARMSTRONG,
BLANCHE CALLOWAY AND
CLARENCE WILLIAMS 1929-1938**

Unissued On 78s

Retrieval

JAZZ OP DE PLAAT

De cd 'Unissued On 78s' bevat 24 opnamen uit het begin van de jazzgeschiedenis. Het is zeer verouderd materiaal en wie opgegroeid is met de jazz van nu zal er moeite mee kunnen hebben. Maar wie de muziek serieus beluistert zal beamen dat trompettist Louis Armstrong nog steeds fenomenaal is. Op de zes opnamen, met twee alternate takes, horen we opnamen uit november en december 1929. De sessies zijn bekend, maar deze opnamen bevatten geen zang van Armstrong zoals wel de op 78-toeren uitgebrachte takes. Waar op de bekende uitvoeringen wordt gezongen is nu ruimte voor andere solisten zoals trombonist J.C. Higginbotham, net als Armstrong nog steeds bijzonder. Waarschijnlijk zijn deze takes opgenomen voor de niet Engels sprekende markt maar omdat de zang van Armstrong populair begon te worden toch niet uitgebracht.

De volgende elf nummers zijn van het orkest van zangeres Blanche Calloway. We zouden haar vergeten zijn als zij niet de zuster was van de veel bekendere bandleider Cab Calloway. De zang van Blanche, in de stijl van de blueszangeressen als Memphis Minnie en Bessie Smith, is nog nauwelijks het aanhoren waard. In feite is dit bijna Andy Kirks orkest (Clouds of Joy) met grote muzikanten als Clyde Hart en Mary Lou Williams (piano), Cozy Cole en Ben Thigpen (drums), en Ben Webster (tenorsaxofon). Deze opnamen zijn niet zó belangrijk dat het een heruitgave waard is en voor de spaarzame solo's van de 22-jarige Ben Webster hoeft het ook niet. Hij klinkt nog als een verstopte kachelpijp.

Dat geldt niet voor zeven opnamen van Clarence Williams. Deze pianist, componist van grote nummers als 'Squeeze me', 'Royal garden blues', 'Baby won't you please come home' en vele andere, was de Quincy Jones van zijn tijd. Dus reken maar dat zijn band het beste was. De geweldige maar vrij onbekend gebleven kornettist Ed Allen speelt een hoofdrol, we horen tenorsaxofonist Prince Robinson, toen nog de gelijke van Coleman Hawkins, en de swingende drummer en wasbordspeler Floyd Casey. Dit is muziek met een onweerstaanbare swing om vrolijk van te worden. Draai dit en je weet waarom de meeste Dixieland niet deugt. Ten slotte, de geluidskwaliteit is met moderne technieken naar ongekende hoogten opgekrikt.

Tom Beetz

**AARDVARK JAZZ ORCHESTRA
Impressions**

Leo Records (www.leorecords.com)

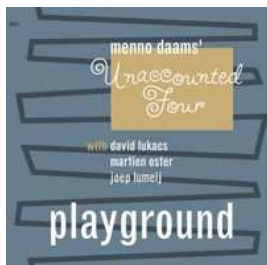
Bezetting o.a:

KC Dunbar, Eric Dahlman (tp), Jay Keyser, Bob Pilkington (tb), Richard Nelson, Peter Herman (g), Mark Harvey (tp, p, dir), Lewis Porter (p), John Funkhouser, Victor Belanger (b), Harry Wellott (d).

Zijn woonplaats Boston is voor pianist/bandleider Mark Harvey een voortdurende bron van inspiratie. Net als op het vorige album met zijn Aardvark Jazz Orchestra (AJO), 'Evocations', liet hij zich op 'Impressions' weer inspireren door maatschappelijk relevante kwesties uit heden en verleden. Zo gaat 'Urban renewal/loss & lament' over een planologische blunder van de gemeente Boston en richt 'The journey' zich op de burgerrechtenbeweging in de jaren zeventig. In dit laatste stuk schitteren de twee vocalisten die Harvey aan zijn AJO toevoegde, de warme alt Grace Hughes en de ronkende bariton Jerry Edwards. 'Passione' gaat over de beruchte rechtszaak tegen de anarchisten Sacco en Vanzetti en valt op door de dreigende dodenmars, die doet denken aan het Liberation Music Orchestra. Met een vrijwel constante bezetting is het AJO een hecht orkest dat solistisch misschien niet zo schittert, maar in de ensemblepassages veel goedmaakt. Enig snoeiwerk in de soms wat lange stukken zou misschien een cd opleveren die krachtiger is dan met de inzakers die er in de ruim zeventig minuten toch wel zitten.

Herman te Loo

**MENNO DAAMS'
UNACCOUNTED FOUR
Playground**
MD music

Bezetting:

Menno Daams (cnt),
David Lukacs (kl, ts),
Martien Oster (g),
Joep Lumeij (b),
Harry van de Voort (pianola op 1 track).

JAZZ OP DE PLAAT

Menno Daams was trompettist annex kornettist in groepen als de Beau Hunks en het Robert Veen Sextet. Groepen die vooral de klassieke jazz en aanverwante film- en symfonische muziek vertolken. Menno Daams' eigen formatie Unaccounted Four is een drumloos kwartet. Op de cd 'Playground' staat een keuze uit zijn favoriete muziek, opgenomen in het Pianola Museum in Amsterdam. Muziek van voor 1945, vooral, al is Ellington's 'Reflections in D' uit 1953. En natuurlijk zijn de eigen composities van Menno Daams van onze tijd.

'Op 'Playground' is kamerjazz te horen van bijzondere klasse. Stuk voor stuk gespeeld met evenveel liefde'

Bij een dergelijk 'uitgekleed' kwartet moet je foutloos spelen. Niets verhuult wat er fout kan zijn: elke noot, elke klankkleur of wisseling wordt gehoord. Niets blijft verborgen. Je kunt alle details uitstekend volgen. 'Playground' betekent speeltuin. Het plezier straalt dan ook van de cd af. De precisie waarmee wordt gespeeld garandeert niet alleen het plezier van de uitvoerders, maar ook van de luisteraars. Of het nou een vrolijke charleston is of het dromerige 'Sleeping beauty' (Ravels 'Pavane de la belle au bois dormant') is niet zo belangrijk. De vier heren spelen de stukken met evenveel liefde. Zelfs de wat suggestieve titel 'What the fugue' herbergt fijnzinnige muziek die Daams zelf op papier zette. Vanuit een heuse fuga verzeilt het kwartet in een klassieke swing. Daarbij wordt als altijd in deze muziek geïmproviseerd. Op 'Autumn in New York' na: dat is volledig uitgeschreven. Het slotnummer, 'Exactly like you', is daarentegen opgenomen zonder papier. Het werd gespeeld rond de vastgelegde klanken van de pianola. Dit is kamerjazz van bijzondere klasse.

Hessel Fluitman

The Unaccounted Four live in het Pianola Museum:
<http://bit.ly/10uRr1O>

**JOE MORRIS QUARTET
Balance
Clean Feed**

Bezetting:

Mat Maneri (av),
Joe Morris (g),
Chris Lightcap (b),
Gerald Cleaver (d).

Ruim twintig jaar geleden formeerde gitarist Joe Morris een kwartet met (alt)violist Mat Maneri. Beide muzikanten waren belangrijke exponenten van de bloeiende improvisatiescene van Boston en Morris dacht dat hij en Maneri samen goed zouden klinken. Daar had hij volkomen gelijk in, en zeven jaar lang maakte het kwartet furore. Om diverse redenen viel het uit elkaar, al bleven Morris en Maneri elkaar in diverse samenstellingen muzikaal ontmoeten. Nu is er, veertien jaar na dato een hereniging van het kwartet uit de late jaren negentig met bassist Chris Lightcap en drummer Gerald Cleaver. De vier muzikanten zijn uitgegroeid tot rijpe improvisatoren en hebben hun sporen tot ver buiten Boston (en zelfs de VS) verdiend. 'Balance' is een perfecte titel voor een kwartetplaat waarin niemand zich op de voorgrond dringt en alle clichés zorgvuldig uitgebannen zijn. Wat voorop staat, zijn de muzikale interactie en de groepsclank. Het microtonale altvioolspel van Maneri is internationaal toonaangevend en mengt nog steeds wonderbaarlijk fraai met het iconoclastische gitaarspel van Morris. Lightcap en Cleaver zijn musici die hun instrument zo perfect beheersen dat ze hun traditionele rol ruimschoots ontstijgen. 'Balance' is een plaat als een schilderij uit de Amerikaanse abstract-expressionistische school: ongreepbaar, authentiek, ontroerend en onmisbaar voor wie bereid is zijn oren volledig open te schroeven en zijn vooroordelen opzij te zetten.

Herman te Loo

SIETSKÉ
Where It Starts Again
 Berthold Rec

Bezetting:

Sietske Roscam Abbing (voc),
 Eran Har Even (g),
 Marco Zenini (b),
 Efraim Schulz-Wackerbarth (d),
 Dirk Balhaus (p, f-rhodes).

JAZZ OP DE PLAAT

Al meteen bij het eerste nummer, 'Thousand shades of green', valt op hoe zorgvuldig de muziek wordt gespeeld en hoe beeldend er wordt gezongen. Verfijnd in de details, speelt in de arrangementen, oprecht, innemend en intiem. Sietske Roscam Abbing, die onder de naam 'Sietske' haar debuut presenteert, heeft het talent om met geringe gebaren kleine verhalen te vertellen en een wereld te creëren waarin je snel meegaat. Het is alsof ze je bij de hand meeneemt de straat op, de hoek om en dan plotseling stilstaat om te kijken naar de verhalen die je passeren. Een gewone dag is veel meer bijzonder dan je denkt en het kleine is veel groter dan het lijkt, als je maar goed kijkt. Een sfeer die ook haar teksten ademen, waarin werkelijkheid en fantasie om elkaar wentelen in een beweging die volstrekt natuurlijk is en tegelijk buitengewoon. Diezelfde ambiance hoor je terug in de muziek.

Pianist Dirk Balhaus op piano en Fender Rhodes, is verantwoordelijk voor de meeste composities. Zijn spel is gracieus, maar ook 'los', improviserend en prikkelend lichtvoetig net als dat van gitarist Eran Har Even die een bijzondere eigen stijl heeft waarin jazz, folk en meer rock georiënteerde invloeden hoorbaar zijn. Marco Zenini op contrabas en Efraim Schulz-Wackerbarth op drums vormen niet alleen een sterke ritmische basis, maar weten eveneens in hun spel dat speels creatieve element te benadrukken waardoor 'Where It Starts Again' zo'n heerlijk aansprekende, luchtige en eerlijke sfeer heeft gekregen. Waar Sietske en haar band spelen schijnt er licht, ook al zijn er melancholieke momenten, er is zo'n aantrekkelijk panoramisch perspectief. Zelf noemt ze het 'cinematic folkjazz'. Dat herken ik wel, vooral in het ruimtelijke. Typisch zo'n debuut waarbij je tegelijk nieuwsgierig denkt, hoe zal het vervolg worden?

Frank Huser

Bekijk een live-compilatie van Sietske:
www.youtube.com/watch?v=TdumQkaTeZ4

BALONI
Belleke
 Clean Feed

Bezetting:

Joachim Badenhorst (kl, bkl, ts),
 Frantz Lorient (av),
 Pascal Niggenkemper (b).

Hoewel alle drie de muzikanten van dit trio uit Europa komen, studeerden en werk(t)en ze eveneens in de VS. In Baloni brengen ze die verschillende sensitiviteiten samen: de fijnzinnigheid en elegantie van de Europese geïmproviseerde- en kamermuziek en de gedrevenheid van de Amerikaanse scene. Rietblazer Joachim Badenhorst is momenteel een van de allergrootste talenten die er bij onze zuiderburen rondlopen. Dat heeft hij laten horen in het trio van Han Bennink, maar ook in de Amsterdamse Celano-Baggiani Group, in eigen ensembles en als solomuzikant. Net als zijn Franse (altviolist Frantz Lorient) en Zwitserse (contrabassist Pascal Niggenkemper) leeftijdsgenoten heeft hij een enorme instrumentbeheersing, zowel in traditionele zin als ook in de ongebruikelijkere technieken. Daarmee kan Baloni lieflijk klinken als een subtiel kamermuziektrio (zoals in het wonder-schone titelstuk, 'Belleke') waarin Badenhorst aan de traditie van Jimmy Giuffrè raakt en Lorient associaties oproept met collega's als Mat Maneri en Albrecht Maurer. Het drietal kan het echter ook behoorlijk laten spoken en een wonderbaarlijke klankwereld neerzetten die niet tot de drie aanwezige instrumenten te herleiden lijkt. Zo krijg je bij 'Building nothing out of something' het idee dat ergens een koperblazer mee staat te doen. De tien stukken, die zowel composities als open improvisaties behelzen, zouden het uitstekend doen als een soundtrack voor een surrealistische film (denk: de jonge David Lynch) en blijven fascineren.

Herman te Loo

JEF NEVE**One****Universal****Bezetting:**

Jef Neve (p),
 Jo Hermans (tp),
 Bart Indevuyst (frh),
 Pieter Kindl (tb),
 Jasper Maekelberg (perc).

JAZZ OP DE PLAAT

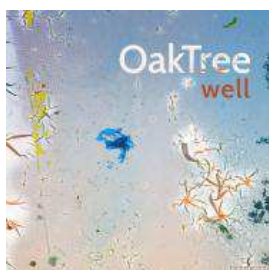
De pianistische duizendpoot Jef Neve heeft al van alles aan de hand gehad: van symfonisch klassiek tot jazz met (eigen) groepen in diverse samenstellingen. Ook kennen we hem als bescheiden begeleider van een zanger. Op 'One' heeft hij nagevoel in zijn eentje – op één track wordt zijn geluidswereld ergens in de verte aangevuld door drie koperblazers en een percussionist – een compleet wereldbeeld ontvouwd. Met zijn piano verklankt hij een wereld die groter is dan de klank alleen.

Op sommige platen lijkt het muzikale vliegwiel door stroop te worden geduwd, zo vast zit de muziek. Het effect van het harde werken staat dan in geen verhouding tot de inspanning die verricht wordt. Tijdens de 'tour de force' van Jef Neve is daar geen moment sprake van. Bij hem staat het vliegwiel op de stand 'turbo': alles om de noten heen beweegt en helpt mee om het geschetste panorama te kleuren en in zijn volle glorie te tonen. Een voorbeeld: Neve nam 'Lush life' van Billy Strayhorn onder handen. Dat begint met een akkoord waarin hij alle snaren in de piano in één beweging laat horen. Dat geluid laat hij langzaam uitsterven, waarna langzaam de doorgecomponeerde score van Billy Strayhorn zich volgens Neviaans plan ontvouwt. Of 'Solitude'. Nee, niet van Ellington, maar van Neve zelf. In dit stuk draait het vliegwiel op volle toeren, met alle glorieuze muzikale gevolgen van dien. Joni Mitchells 'A case of you' wordt door Neve prachtig ingetogen vertolkt. In Ramses Shaffy's 'We zullen doorgaan' is het thema heel verhuuld verwerkt.

Neve's eigen composities zijn nergens mee te vergelijken. Hij tovert er een imaginaire wereld mee tevoorschijn. Een wereld waarin je verwonderd kijkt naar de logische gang van zaken en de ongebreidelde fantasie die uit zijn werk spreekt. En naar de kracht van zijn composities en de uitwerking ervan. Tot slot brengt Jef Neve je weer terug op aarde met een traag voortbewegend stuk muziek met 'Geef nooit op' als thema. Daardoor kun je weer redelijk geacclimatiseerd verder.

Hessel Fluitman

Jef Neve over zijn nieuwe cd: <http://bit.ly/1u2aMHP>

OAKTREE**Well****Home Records****Bezetting:**

Sarah Klenes (voc, perc).
 Annemie Osborne (cello, voc),
 Thibault Dille (acc, accordina, perc, voc)
 + Kristof Hiiart (voc, ttun-ttun),
 Tcha Limberger (v, voc),
 Michel Massot (euph, tb, voc).

Bekijk een track van de cd:

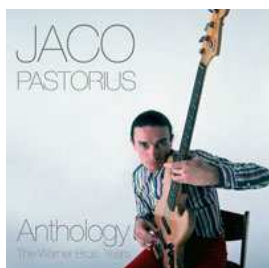
<http://bit.ly/1wa9rxE>

Het trio Oaktree is al een aantal jaren bezig en toch is er sprake van een nieuw geluid. De combinatie stem, cello en accordeon is namelijk niet de eerste waar je aan denkt. Al was de combinatie accordeon (Tuur Floorizone) en cello (Jörg Brinkmann) wel te horen in Eric Vloeimans' Oliver's Cinema. De cello is natuurlijk ook een prachtig instrument. Oaktree produceert weldadige en spannende kamerjazz. De groep voert eigen composities uit, maar ook van gelijkgestemden. Die werken dan mee aan de uitvoering van hun muziek. Hoewel ze als groep niet meer zo jong zijn - ze werken al vanaf 2007 samen - waren ze wel het 'Jong jazz talent 2013' van het Gent Jazz Festival. De 10.000 euro die daaraan verbonden was, zorgde er mede voor dat 'Well', hun tweede cd, uit kon komen. De muziek op de cd is heel gevarieerd. Dat komt door de vocale partijen. 'Les lignes' staat twee keer op het album: een keer met de cello in de hoofdrol en een keer vocaal. Gastviolinist Tcha Limberger reikte de compositie 'Entre les lignes' aan. Met dezelfde sfeer. Tussen deze twee stukken staat Sam Cooke's 'A change is gonna come'. Door de gezongen inleiding vormt het met de drie 'Lignes'-stukken een mooi blokje. 'Well' is een cd met veel buitelandse stemmen, intieme sferen, maar vooral eigen, spannende muziek.

Hessel Fluitman

JAZZ OP DE PLAAT

JACO PASTORIUS Anthology – The Warner Bros Years Warner Music Group/Rhino

Bezetting o.a:

Jaco Pastorius (b, key, synth, voc),
Jack DeJohnette (d),
Toots Thielemans (harm),
Michael Brecker (ts),
Wayne Shorter (ts),
Peter Erskine (d),
Don Alias (perc),
Othello Molineaux (steel d),
Bob Mintzer (ts),
Randy Brecker (tp),
Mike Stern (g),
Steve Jordan (d),
e.a.

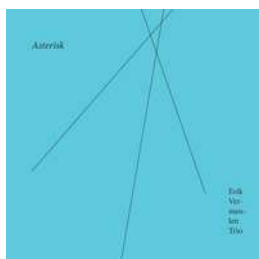
Het zal niet voor het eerst zijn dat geldelijk gewin de motor is achter postuum verschijnende releases of dat het gaat om illegale opnames met inferieure geluidskwaliteit. Dat laatste is bij Jaco Pastorius' 'Anthology – The Warner Bros Years' zeker niet het geval. Deze dubbel-cd bevat geremasterde opnames die inderdaad opmerkelijk transparant klinken met een mooie balans en fraaie detaillering. Legaal dus, maar ook legitiem? 'Anthology' is een compilatie van drie bij Warner verschenen albums van Pastorius, te weten 'Word Of Mouth' (1981) en de twee live-opnames 'Invitation' (1983, die in 1999 in een uitgebreide versie ook als 'Twins I & II' uitkwam) en 'The Birthday Concert' (1995). Samen met zijn debuut 'Jaco Pastorius' (1975) zijn dit de titels die op het conto van Pastorius zijn verschenen. Al het overige werk waarop zijn naam als leidend musicus prijkt is buiten zijn medeweten uitgebracht (dus ook 'The Birthday Concert' dat na zijn dood in 1987 verscheen). En dan rijst bij dergelijke uitgaven de vraag, waarom en met welk doel? En dan zijn we er nog niet, want was er niet al een 'anthology' uitgebracht? Jazeker, 'Punk Jazz – The Jaco Pastorius Anthology' (2003), ook door het Rhino-label. En dan hebben we ook nog een 'anthology' met 'Portrait of Jaco: The Early Years, 1968–1978' (2003). Volgt u het nog?

'Punk Jazz' is een compilatie uit het gehele oeuvre van Pastorius, dus zowel van zijn solowerk als van zijn spel bij Weather Report en dat bij musici als Pat Metheny en Joni Mitchell. 'The Warner Years' bevat louter werk van de drie bij Warner uitgebrachte albums, met goeddeels werk van zijn Word Of Mouth-band. Het materiaal is dus niet nieuw, wel geremasterd en het bevat één niet eerder uitgebrachte uitvoering van het nummer 'Donna Lee'. Wat mij nog het meest frappeert is dat alle composities van 'Word Of Mouth' in deze compilatie zitten, maar in een andere volgorde dan op de oorspronkelijke plaat. Wie 'Word Of Mouth' kent weet hoe geniaal de nummers in elkaar overlopen en dan is het ronduit bizar dat men ervoor gekozen heeft die volgorde te veranderen. Mij dunkt een aantasting van het werk van Pastorius en niet elegant. Een legitieme uitgave? Het zijn inderdaad fraaie remasters van composities die nog maar eens bevestigen hoe groot de betekenis van Pastorius is geweest voor de ontwikkeling van de basgitaar, maar daar is ook alles mee gezegd.

Frank Huser

Jaco Pastorius met 'The chicken': <http://bit.ly/1wxP8ZS>

ERIK VERMEULEN TRIO Asterisk Elnegocitorecords

Bezetting:

Erik Vermeulen (p), Manolo Calvas (b),
Marek Patrman (d).

Pianist Erik Vermeulen timmert al een jaar of dertig aan het Belgische jazzfirmament. Als fijnzinnig pianist en als leraar aan conservatoria. Met 'Asterisk' levert hij een staaltje van zijn kunnen af. Het is een trio-cd, maar slechts zes van de vijftien stukken voldoen aan dat uitgangspunt. De overige zijn duo- of solo-stukken. Waarvan zelfs een zonder de piano. Over het algemeen zijn het ingetogen en poëtische stukjes met wat abstracte titels als 'Flux' (trio), 'Onaf' (solo) of 'Illegal beauty' (bas met piano). In de triostukken wordt vooral duidelijk dat het improvisatie-element voorop staat. Vooral Manolo Calvas, de bassist, leeft zich dan fiks uit. Als Erik Vermeulen alleen speelt of in samenwerking met bassist of slagwerker, blijft de muziek contemplatief; klein zo je wilt.

Hessel Fluitman

Het trio op Jazz Middelheim 2009: <http://bit.ly/1tciT11>

JUSTIN ROBINSON
Alana's Fantasy
A tribute to Dwayne Burno
Criss Cross

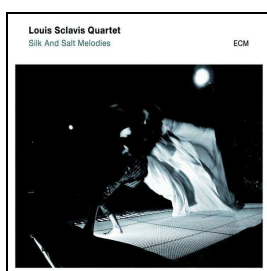
Justin Robinson
Alana's Fantasy
A TRIBUTE TO DWAYNE BURNO
Michael Rodriguez Sullivan Fortner
Dwayne Burno Willie Jones III

Bezetting:

Justin Robinson (as),
 Michael Rodriguez (tp),
 Sullivan Fortner (p),
 Dwayne Burno (b),
 Willie Jones III (d).

LOUIS SCLAVIS QUARTET
Silk And Salt Melodies
ECM

Bezetting:

Louis Sclavis (kl),
 Benjamin Moussay (p, keyb),
 Gilles Coronado (el-g),
 Keyvan Chemirani (perc).

Bekijk het kwartet hier:
<http://bit.ly/1rz6WOV>

JAZZ OP DE PLAAT

Slechts weinig labels hebben zo'n consistente catalogus als Criss Cross. Ze brachten dit jaar elf producties op de markt. De jazz-purist weet dat hij die cd's alle 'ongezien' kan aanschaffen. Ze hebben namelijk alle dezelfde kwaliteit en artistieke eigenschappen. Hoewel het label dus niet zozeer aan kwantiteit doet, staat kwaliteit hoog in het vaandel.

'Alana's Fantasy' is de derde cd van altsaxofonist Justin Robinson (1968), maar het is zijn debuut voor Criss Cross. Robinson is onder anderen bekend van zijn samenwerking met trompettist Roy Hargrove. Hij speelt een werkelijk schitterend duet met hem op de cd 'Earfood' in het stuk 'Strasbourg / St. Denis'.

De ondertitel van het album is 'A tribute to Dwayne Burno'. De bassist werkte mee op de cd, maar hij overleed aan een nierziekte op 28 december 2013, de maand na de opname. De leider koos tien stukken, waarvan drie van eigen hand. En die zeven overige stukken typeren de cd: veilig repertoire, soms standards en een klassieke opbouw van de songs. Maar dat is nu juist géén zwak punt. Het komt in dit geval de homogeniteit ten goede en de stukken worden met Amerikaanse hardbop-perfectie uitgevoerd. De samenstelling van het kwintet en het artistieke niveau zijn hoogstaand. Een sterk voorbeeld daarvan is het redelijk voorspelbare, maar geweldige 'Answering service' van Sonny Stitt. De derde track is een zalige ballad: het titelstuk. Robinson soleert vurig op 'Libra' van Gary Bartz maar het hoogtepunt is een uiterst swingende en snelle versie van 'Just one of those things' van Cole Porter.

Peter J. Korten

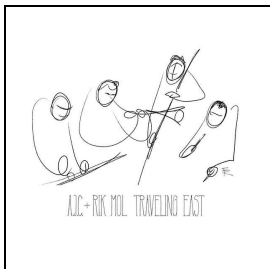
Beluister hier een cd-track: <http://bit.ly/1tKwgZ5>

Over het vorige album van Louis Sclavis, 'Sources', werd ik nog lyrisch in Jazzflits 184; ik werd vooral geboeid door de manieren waarop Sclavis erin slaagde om de ritmieklank te houden. Toetsen en gitaar kregen afwisselend een ritmische functie, en gitarist Gilles Coronado koos regelmatig voor stout vervormde klanken; de groep vermeed op die manier een ál te zweverig, 'moody' klankbeeld waartoe de bezetting uitnodigt. Op 'Silk And Salt Melodies' vervoegt de Iraanse percussionist Keyvan Chemirani het drietal. Ik heb geen bedenkingen bij zijn percussiespel, wél bij de rol die hij toebedeeld krijgt: de exotische percussie in combinatie met de vaak Oosters-modale klankwereld van Sclavis, geeft de muziek een redelijk hoog 'kamelenritgehalte'. Een functionele harmonische basis blijft vaak afwezig, waardoor het verschil tussen geïmproviseerde solo's en vaak erg lange en grillige gecomponeerde lijnen ('Dance for horses', 'Des feux lointains') vooral nog af te leiden is uit het feit dat de eerste niet unisono uitgevoerd worden; een echte 'themakwaliteit' is ook aan de unisono's nauwelijks toe te kennen. Intro's zijn meestal vrij, eindes abrupt. De muziek blijft, zoals op 'Sources', abstract en bevreemdend, maar er zit veel minder afwisseling in ritmieklank, klankkleuren, en sferen – ook Coronado speelt gematigder. Het atmosferisch karakter blijft over; dat gebeurt bij momenten erg mooi (de intro's van 'L'autre rive' en van openingsnummer 'Le parfum de l'exil'), maar tussen die mooie momenten dwalen mijn gedachten af.

Eén van de grote kwaliteiten van Sclavis vind ik het feit dat hij een 'zoekende' muzikant is; af en toe vindt hij het niet. Da's jammer, maar verder geen probleem.

Arne Van Coillie

**AMSTERDAM JAZZ CONNECTION
+ RIK MOL
Travelling East
Tetra records**

Bezetting:

Rik Mol (tp, flh),
Joost Swart (p),
Jeroen Vierdag (b),
Sebastiaan Kaptein (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Amsterdam Jazz Connection is het eigen trio van pianist Joost Swart. In 2010 maakte de groep een cd met saxofonist Benjamin Herman, die door 55Records werd uitgebracht in Japan. Voor 'Travelling East' is opnieuw een blazer als solist ingehuurd: trompettist Rik Mol. De titel verwijst naar de populariteit van de groep in de Aziatische landen. In september maakte de Connection nog een Aziatische tournee. Het is verbazingwekkend dat Joost Swart - hier te lande ook actief in een Arabisch/Nederlandse jazz-pop-Rai-setting - ook in het Verre Oosten zo langzamerhand als een groot muzikant te boek staat. Om een zekere vorm van 'retro-jazz' te krijgen, is 'Travelling East' op zijn 'jaren-vijftigs' opgenomen. Met Paul Pouwer achter de knoppen is dat technisch uitstekend gelukt. En alleskunner Rik Mol draagt als solist ook muzikaal een steentje bij aan de sfeer van weleer. Verder ligt de keuze van de stukken deels in de retro-hoek. Met 'Summertime' en 'When the saints...' als ultiem voorbeeld. Moderner zijn 'Infant eyes' van Wayne Shorter en 'L's bop' van Lenny White. Daar tussenin zitten stukken als 'Evidence', dat een uitstekende uitvoering krijgt en 'Nardis', dat door de pianist in trioverband heel vrij wordt benaderd. Ook staan er eigen composities van Joost Swart en Rik Mol op de cd. Opvallend is dat 'Asia after dark' eender blijkt te zijn aan 'Genova after dark' op Swarts Italiaanse 'After Dark'-cd. Ach, ook Ellington gaf zijn composities andere titels als de omstandigheden dat vereisten. Rik Mol voorziet het stuk in ieder geval van een daverend intro.

Met al die stukken uit verschillende tijdperken bestrijkt het trio met Rik Mol een breed spectrum van de jazz. Dit kwartet zorgt voor lekker frisse jazz. Niet in de laatste plaats omdat Jeroen Vierdag op bas en Sebastiaan Kaptein achter het drumstel, van harte meespelen.

Hessel Fluitman

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=HteYTdr3Sqs>

**TOMMY MOUSTACHE
Tommy Moustache
Elevate Records**

Bezetting:

Jasper van Damme (sax),
Jorn ten Hoopen (g),
Bas Kloosterman (bg),
Mark van Kersbergen (d).

Tommy Moustache is een met nepsnorren getooid Rotterdams viertal dat zijn naam ontleent aan de 'illustere' Tommy Moustache. Naar zeggen van de band een man met een revolutionaire snordracht en de uitvinder van de donut (hij schoot met een pistool een gat in een Berliner bol...). Voor mij hoeft zo'n 'gimmick' niet, maar het trekt natuurlijk wel de aandacht. De muziek van Tommy Moustache 'is prima in het hokje te stoppen van instrumentale, opzweepende, lichtelijk schizofrene en behoorlijk verwarrende alternatieve zappjazz', geven ze zelf aan. 'Stevig rockende jazz die vele kanten op ragt', zou ik op mijn beurt zeggen.

'Stevig rockende jazz die vele kanten op ragt'

Op het album 'Tommy Moustache' staan twaalf nummers. Allemaal geschreven door de leden van de band. In het eerste nummer trekken de vier je meteen het album binnen. Elk stuk heeft zijn eigen karakter. Zelfs het 39 seconden durende 'Paling-trekken met Mark'.

De groep doet me wat denken aan Bruut. Zij het dan met gitaar in plaats van met orgel. En wat hoekiger. 'Tommy Moustache' is een ambitieus debuut, met pit.

Hessel Fluitman

Bekijk het nummer 'Steven Seagal':

https://www.youtube.com/watch?v=YLr_1ddTwQA

JAZZ OP DE PLAAT

**MICHAEL MOORE/
ACHIM KAUFMANN**
Nothing Something
Ramboy

**MICHAEL MOORE/
ACHIM KAUFMANN**
Something Nothing
Ramboy

**MICHAEL MOORE/
ACHIM KAUFMANN**
Furthermore
Ramboy

Bezetting:

Michael Moore (as, kl),
Achim Kaufmann (p).

Bekijk de catalogus van Ramboy:
<http://bit.ly/1sypIpW>

Het was alweer bijna drie jaar geleden dat Michael Moore ons verblijdde met nieuwe cd-opnames op zijn eigen Ramboy-label. Nu zijn er in één keer weer drie catalogusnummers toegevoegd, die samen een drieluik vormen. Dat is ook af te lezen aan het feit dat ze de nummers 31A, B en C hebben gekregen. De trilogie werd eind februari 2012 opgenomen ter ere van het 25-jarig jubileum van de muzikale samenwerking tussen Moore en de Duitse pianist Achim Kaufmann. Dat ze al zo lang samen muziek maken is uiteraard te horen, want het tweetal weet elkaar blindelings te vinden en dat maakt deze set tot een puur genot. De eerste cd, '**Nothing Something**' bevat vrijwel uitsluitend vrije improvisaties en is de meest abstracte van de drie. Soms staat de majestueuze toon van Moore op altsaxofon en klarinet en het parelende, elegante pianospel van Kaufmann centraal. Maar het tweetal duikt met evenveel plezier in klankimprovisaties, waarbij nu en dan het mondstuk van de sax af gaat en het binnenwerk van de piano wordt beroerd. De muzikaliteit van het tweetal is echter zo groot dat ook in deze wat experimentelere stukken de schoonheid nooit ver weg is. Sterker nog, die wordt alleen maar versterkt als hij wordt afgezet tegen rauwere klanken. Alleen maar mooi en welluidend gaat immers snel vervelen. Voor '**Something Nothing**' heeft Michael Moore het leeuwendeel van het repertoire geschreven. Deze cd pakt de draad op van het wonderschone album 'Mt. Olympus', dat hij lang geleden met pianist Alex Maguire maakte. De nieuwe plaat staat weer vol met superieure kamerjazz, waarbij Moore op klarinet soms de lijn van een van zijn grote helden, Jimmy Giuffrè, voortzet met zijn omfloerste toon. In stukken als 'Disappearing' en 'Loupe' leidt dat regelmatig tot kippenvelmomenten. Kaufmann danst elegant over de pianotoetsen, maar kan ook een Stravinsky-achtige ritmiek neerzetten ('Wizard'). Het slotdeel van het drieluik, in stilistisch vergelijkbare hoesjes van huisontwerpster Isabelle Vigier, is grotendeels gewijd aan het werk van één componist: Herbie Nichols. Moore en Kaufmann zijn grote fans van het werk van deze onderschatte jazzcomponist, maar van een heel album met alleen zijn werk was het voor beiden nog niet gekomen. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat '**Furthermore**' ook één stuk van Andrew Hill ('Yellow violet') en één van Kaufmann ('De glazen muur') bevat, die overigens qua vorm en sfeer perfect bij de rest passen. Mooi is dat het duo ook gekozen heeft voor wat minder bekende stukken van Nichols, zoals 'The Happenings', 'Wildflower' en 'Portrait of Ucha'. Pikant detail is dat de titel van de cd ook een compositie van Nichols is, die hier echter niet opgenomen is. De lichtvoetige en gracieuze aanpak van Moore en Kaufmann zijn ideaal voor de sympathieke en eigenzinnige hersenspinsels van de componist. Het maakt 'Furthermore' tot de meest jazzachtige van de drie cd's. De echte liefhebber zal ze natuurlijk alle drie willen hebben. Om het geld hoeft je het niet te laten, want de plaatjes zijn sympathiek geprijsd.

Herman te Loo

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 209 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website: <http://jazzflits.nl/Recensie-overzicht2013.pdf>

JAZZ OP DE PLANKEN

MIKE STERN

Bezetting:

Mike Stern (g), Bob Franceschini (sax),
Chris Minh Doky (b), Keith Carlock (d).

Datum en plaats:

13 oktober 2014,
LantarenVenster, Rotterdam.

Gitarist Mike Stern maakt momenteel een tour door Europa. Ook Rotterdam viel gelukkig (weer) binnen het schema. Een volle zaal genoot zichtbaar van de vriendelijke, goedlachse Stern. Positie innemend voor twee versterkers ging Stern volgas van start. Spatgelijk met sax en vooral bas speelden ze uptempo swingend. Het eerste stuk duurde maar liefst een half uur, waarin Stern moeiteloos en langdurig soleerde. Een paar keer wisselde hij van effect, waardoor het leek of een andere gitarist het van hem overnam. De muziek kwam voornamelijk van de laatste twee cd's.

De Deense bassist Chris Minh Doky speelde de meeste stukken op zijn staande, elektrische bas. Dat instrument zag er excentrieker uit dan het klonk en het produceerde die lage tonen met een strak tempo. In een stuk, op zijn elektrische bas, sloeg hij steeds een toon aan die pas hoorbaar werd als hij het volumeknopje langzaam opendraaide. Een andere keer speelde hij via een boeiend elektronisch effect: zijn aanslagen liet hij wel op de juiste volgorde afspelen maar de individuele noten klonken 'backward'. Achterstevoren dus.

Bob Franceschini is een saxofonist die gemakkelijk een grote hal volspeelt. Maar dan geen jazz. Fusion is zijn ding en hij paste daardoor prima in het concept. Hij was zeker interessant, maar er stond een kruk voor hem klaar en dat was geen goed teken. Stern bleek ijzersterk in het trio dat overbleef als Franceschini op die kruk zat.

Dat de band elkaar door en door kent, bleek uit de unisono duetten die Stern met bas of saxofoon speelde. Halverwege het concert leek het energieniveau wat in te zakken, met rustige overdachte exercities, maar even later zweepte Stern de boel weer flink op. Na precies anderhalf uur was het concert klaar.

Maar terwijl de band nog op het podium stond vroeg Stern enthousiast, zijn wijsvinger opstekend: "One more?". Verdere toegiften vond het publiek blijkbaar niet nodig: Mike Stern liet ze uiterst voldaan naar de foyer gaan.

Peter J. Korten

Mike Stern was vriendelijk en goedlachs. (Foto: Joke Schot)

Chris Minh Doky op zijn staande elektrische bas. (Foto: Joke Schot)

[... meer 'Jazz op de planken' \(Bart Wirtz\) op pagina 16 \(links\)](#)

NEW YORK CALLING

CASSANDRA WILSON IN THE BLUE NOTE

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

In mijn vorige column noemde ik The Blue Note een jazzclub voor toeristen en rijke New Yorkers. Maar ik spreek mezelf wel wat tegen nu ik er deze week, als niet toerist en niet rijke New Yorker, twee keer ben geweest. Zondag kwam ik er voor Cassandra Wilson en maandag voor onze eigen Eric Vloeimans. Laat ik deze concerten in chronologische volgorde bespreken, over Eric Vloeimans en Oliver's Cinema heb ik het een andere keer.

Ik ben altijd erg onder de indruk geweest van de cd's van Cassandra Wilson en wilde haar nu wel een keer live zien. Ze speelt met een vaste band bestaande uit Lonnie Plaxico op bas, John Davis op drums, Jon Cowherd op piano, Brandon Ross op gitaar en Gregoire Maret op de mondharmonica. De band opende met een instrumentaal nummer, waarna Cassandra Wilson een 'grande entree' maakt. Ze zong deze avond muziek van haar in 1993 opgenomen album 'Blue Light 'Til Dawn'. Althans zo kondigde ze het zelf aan, ze week behoorlijk af van de setlijst die ik vanaf mijn stoel kan zien liggen en speelt uiteindelijk maar twee nummers van dat album.

Cassandra klonk zoals op haar cd's; ongedwongen, warm, kalm, als een vogel zweefde haar stem over de muziek. Ze mengde perfect met het geluid van de band en hield de muzikanten alert door de band stil te leggen, te versnellen of te vertragen. Ze kennen de muziek door en door en iedereen weet wie op welk nummer een solo neemt, nooit meer dan een solist per nummer. Cassandra Wilson komt uit Mississippi en haar afkomst klinkt door in haar muziek. Het is zo Amerikaans als maar kan en duidelijk ondergedompeld in traditie, een mix van jazz, blues, folk en Afrikaanse muziek. De gitarist Brandon Ross werkt al jarenlang met Cassandra Wilson en is erg bepalend voor het geluid van de band. Als Cassandra de jazzstandard 'These foolish things' inzet, zorgt hij er met zijn karakteristieke zingende gitaargeluid voor dat het nummer haast niet meer te onderscheiden is van Cassandra's eigen composities. Overigens is hij niet de enige met een eigenzinnig geluid, Cassandra zingt 'These foolish things' in F, een kwart lager dan waarin de meeste zangeressen het nummer zingen.

Het is heerlijk om weer eens een concert te horen waar over na is gedacht. Cassandra zorgde ervoor dat de set perfect is opgebouwd en interessant bleef. Het niveau van muzikantschap is overweldigend; fijnbesnaard, ontzettend dynamisch en met heel veel gevoel voor opbouw.

Na afloop praat ik met Franse toeristen die naast me zitten. Ze merken op dat Cassandra volledig de leiding over de band had en vroegen zich af of dat wel zo hoort. Normaal gesproken zien ze bands die geleid worden door de muzikanten en niet door de zangeres. Ik hield het er maar op dat het waarschijnlijk iets Frans is, hier in New York leiden de zangeressen.

Omgeven door toeristen, rijke New Yorkers en niet te vergeten beroemdheden (ja, die waren er ook), verlaat ik de Blue Note voldaan en vol inspiratie.

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 27 oktober 2014

- 1 Thelonious Monk**
Jackie-ing (Live in the Concertgebouw) (NJA)
- 2 Medeski, Scofield, Martin & Wood**
Juice (Okeh)
- 3 Neil Cowley**
Touch And Flee (Naim)
- 4 Eric Ineke JazzXpress**
Cruisin' (Daybreak)
- 5 Antonio Sanchez**
Three Times Three (CAM Jazz)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Marcin Wasilewski**
Spark Of Life (ECM)

Het vaste trio van pianist Marcin Wasilewski aangevuld met saxofonist Joakim Milder, die zorgt voor meer variatie en spanning. Hier is 3 + 1 wel degelijk 5.

- 2 Kenny Werner**
Coalition (Half Note Records)

Een soort all-star bezetting met Lionel Loueke en Miguel Zenon in de frontlinie. Lekker post Bop met een Afrikaans tintje.

- 3 Chick Corea**
Trilogy (Concord)

Reeds bejubeld op deze plek als (peperdure) Japanse import. Nu regulier in de handel. Het beste wat Corea in jaren heeft gemaakt. Een live 3-cd set die je van minuut één tot het eind van schijf drie aan je speakers kluistert.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

OVERLEDEN

Jack Bruce. (Foto: Marek Hoffmann)

Jack Bruce, 25 oktober 2014 (71)

Schotse bassist. Jack Bruce ontwikkelde zich via de geschiednismakende groep Cream tot een veelgevraagde basgitarist in internationale formaties op het snijvlak van jazz en rock.

Spanky Davis, 23 oktober 2014 (71)

Amerikaanse trompettist. Spanky Davis was in meerdere opzichten een stevige bigbandtrompettist, ook inzetbaar voor kleine en middelgrote ensembles.

Tim Hauser, 16 oktober 2014 (72)

Amerikaanse vocalist. Tim Hauser studeerde economie, maar naast zijn werk als marktonderzoeker ambieerde hij een carrière als zanger, speciaal in groepsverband. Dat leidde in 1972 tot de oprichting van The Manhattan Transfer, een vocaal kwartet met close harmony in verschillende genres. In dit verband verleende de Berklee College of Music hem in 1993 een eredoctoraat. (jjm)

VARIA

Wekelijks jazz en blues in wijkcentra Amstelveen

Onder de noemer 'Jazz in de buurt' gaat deze maand in Amstelveen een nieuwe reeks wekelijkse jazz- en bluesconcerten van start. De concerten vinden in verschillende Amstelveense wijkcentra plaats: jazz op de vrijdagavond en blues op de zaterdagavond. De optredens worden georganiseerd door de Stichting Tpodium. "Doel van deze concerten is de aandacht voor levende muziek bij het publiek te bevorderen door een laagdrempelige benadering", aldus een woordvoerder. Men richt zich nadrukkelijk op jonge mensen: "Wij willen hen laten horen dat jazz heel divers is en een superspannende vorm van muziek kan zijn." De concerten zullen veelal worden verzorgd door studenten van de Nederlandse conservatoria. Meer informatie is te vinden op <http://www.tpodium.net> en de websites van de wijkcentra.

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

THE BOSWELL SISTERS

Martha, Connie & Helvetia Boswell
The Original Sound Of The 30's
CBS

Analoog aan de kroegwijsheid: 'iedereen praat over mijn drinken, maar niemand heeft het over mijn dorst', denk ik wel eens: 'iedereen heeft het over de Andrews Sisters, maar niemand praat over The Boswell Sisters'. Het is een pijnlijke zaak dat het vlakkere werk van de Andrews voortdurend wordt recycled, terwijl het fenomenale vocale duikelwerk van de zusjes Boswell slechts in beperkte kring bekend is.

Op de langspeler 'The Original Sound Of The 30's' (uit 1974) heeft Henri Renaud, een bekende naam in de Franse jazz, wat Boswell-hits uit de jaren dertig geselecteerd. Songs waarop ze excelleren in wisselende stemmingen, met versnellingen en vertragingen, driestemmige zang en wat dies meer zij. Een feest om naar te luisteren. Ik kocht de plaat nadat wijlen Willem Duys deze halfweg jaren zeventig in zijn zondagmorgenprogramma Muziek Mozaïek liet horen en van harte aanraadde. Die aanbeveling moest ik maar eens serieus nemen, vond ik. In die tijd had hij nog wel eens een goed advies voor de liefhebber. Dus toen ik geld had én de plaat tegenkwam, schafte ik die aan.

Tot op heden heb ik nog steeds plezier van die aankoop. In diverse songs worden de zusters bijgestaan door het orkest van de Dorsey-broers. Toen die nog samenwerkten. Die zijn in 1932 en 1933 opgenomen. Verder zijn in andere nummers Manny Klein op trompet en Joe Venuti op viool te horen. Grote namen in het (pre-)swingtijdperk.

Er zijn cd's met songs van The Boswell Sisters uitgebracht, zelfs een box van zes cd's met hun complete werk. Maar ook budgetuitgaven met pakweg twintig songs. Er kan dus nog steeds van Martha, Connie en Helvetia genoten worden.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

FESTIVALS NOVEMBER EN DECEMBER

Gary Smulyan komt met Rein de Graaff naar Heerde. (Foto: Antonio Porcar Cano)

SKODA JAZZ FESTIVAL

Diverse locaties, Vlaanderen
3 november – 6 december 2014

(<http://www.skodajazz.be/>)

Met onder anderen: Tigran Hamasyan Trio, Aki Takase, Medeski, Scofield, Martin & Wood, Rudresh Mahanthappa Gamak, Charles Lloyd, Igor Gehehot Trio, Branford Marsalis, The Bad Plus, Rosario Giuliani Quartet, Stacey Kent, Ivan Paduart, The Belgian Gipsy Swing, Gregory Porter, The Swallow Quintet, Philip Catherine Trio en Jacky Terrasson & Stéphane Belmondo Duo.

RABO JAZZ FESTIVAL

Café van Neck, Heerde

7 november 2014

(<http://www.jazzfestivalheerde.nl/>)

Met onder anderen: Artez Salsa Ensemble, Bird Lives, Big Band Allotria, Trio Rein de Graaff met Gary Smulyan en de Louis Armstrong Legacy.

U JAZZ FESTIVAL

Rasa, Utrecht

13 december 2014

(<http://www.ujazzfestival.nl/>)

Met: Reinier Baas en zijn More Socially Relevant Jazz Music Ensemble, The Nordanians, Hijaz met Abir Nasraoui (vocals) en Atanga Boom!

STRANGER THAN PARANOIA

Tilburg, Breda, Den Bosch en Amsterdam

24- 30 december 2014

(<http://bit.ly/1tBpoMf>)

Met onder anderen: David Murray & John Betsch, Jorge Pardo, Three Horns and A Bass, The New Fugara, het Podium Trio, Jeroen van Vliet, Windkracht 7 en Denise Jannah.

BROKKENFESTIVAL

Bimhuis, Amsterdam

28 december 2014

(<http://bimhuis.nl/concerten/brokkenfestival-2>)

Met onder anderen: Moiseenkov & Roux, Diamanda Dramm, The Art of the Eyebrow, Rev Trigger, Midas & Strijkers, Cut_& Corrie van Binsbergen en Bakker, Goudsmit en Jäger.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 27 oktober 2014

1 Gerry Gibbs and the Thrasher Dream Trio

We're Back (Whaling City Sounds')

2 Mark Elf

Mark Elf Returns 2014
(Jen Bay, Inc.)

3 Stanley Clarke Band

Up (Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

JAZZ OP DE PLANKEN

BART WIRTZ SEXTET

Bezetting:

Bart Wirtz (as), Jan Smit (bkl), Vincent Houdijk (vibr), Joost Swart (p), Kaspar Kalf (b), Joost van Schaik (d).

Datum en plaats:

26 oktober 2014, Hothouse Redbad, Leeuwarden.

Het sextet van altsaxofonist Bart Wirtz heeft heel wat kwaliteit in huis. Niet alleen de zes muzikanten (de vaste pianist Jasper Stoffers werd vervangen door Joost Swart) zijn van formaat, maar ook de composities van de leider.

De verrassing van de middag was Jan Smit... Nee, niet de zanger, de basklarnettist! Hij speelde al samen met Wirtz in de Young Sinatra's. In het sextet heeft de kenmerkende sound van zijn instrument een belangrijk aandeel in het totaalgeluid. Net zoals de vibrafoon van Vincent Houdijk. Beide instrumentalisten hebben niet het sterke volume om te overheersen, maar versterking doet een hoop.

Het was indrukwekkend wat er in Leeuwarden gebeurde. Dat zat niet in volume en snelheid (het strakke en abstracte drummen van Joost van Schaik uitgezonderd). Ook werd het publiek niet overdonderd met sensationele activiteiten. Wat indruk maakte was het vertrouwen dat de musici ontleenden aan de sterke composities. Ze gaven het sextet van Bart Wirtz in Leeuwarden een onmiskenbaar eigen geluid.

Hessel Fluitman

VARIA

SONNY ROLLINS-DOCUMENTAIRE OLAF VAN PAASSEN OP 'UITZENDING GEMIST'

Voor documentairemaker Olaf van Paassen was zijn documentaire over tenorsaxofonist Sonny Rollins een kwestie van vallen en opstaan. Maker en geportretteerde kregen lopende de rit woorden en Rollins verbood op een gegeven moment zelfs de uitzending van de film. Hij kon zich niet vinden in het beeld dat Van Paassen en mederegisseur Hans Hylkema van hem schetsten: een oude, zieke man.

Sonny Rollins op North Sea Jazz 2010. (Foto: Tom Beetz)

"Rollins belde me deze zomer op", aldus Van Paassen in de Volkskrant van 23 oktober. 'Olaf', zei hij, 'het gaat goed met me, heb je zin om te komen, om de film af te maken?' Wat denk je? Ik was acht jaar bezig geweest de man over te halen om een film van hem te maken. Ik had hem willen volgen op zijn wereldtournee, maar had de pech hem te treffen in een slechte periode. Na één opnamedag liet hij ons niet meer binnen. Hij zat niet te wachten op een portret van een stervende man. Met het materiaal dat we hadden, hebben we de film toch afgemaakt. Maar dat was niet naar zijn tevredenheid, en ook niet naar het mijne. Ik had er een hard hoofd in dat hij ons ooit nog in de buurt zou dulden."

In september was Van Paassen weer een week bij Rollins: "We hebben gesprekken gevoerd die tijdens ons vorige bezoek niet mogelijk waren: over discriminatie van zwarte musici, hoe hij probeert een beter mens te zijn dan de 'asshole' die hij vroeger was, en hoe hij nog steeds zoekt naar zijn perfecte vorm. Volgend jaar moet zijn nieuwe plaat in de winkel liggen. Van een tournee wordt weer gedroomd. 'Mijn erfenis', zei hij tegen me, 'is nog niet klaar'."

De film 'Sonny Rollins - Morgen speel ik beter' was eind oktober bij de NTR op Nederland 2 te zien. De documentaire is nog te bekijken op de NTR-website: <http://bit.ly/1zmlev8>.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortjen, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann.

Website: Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

Jules Deelder in 2010 in de kleedkamer van LantarenVenster, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

Fotografen brengen eerbetoon aan Jules Deelder

Dichter, performer en jazzliefhebber Jules Deelder wordt deze maand zeventig jaar. Op 6 november staan ruim veertig fotografen daar in de Rotterdamse Schouwburg bij stil. Er worden die avond beelden vertoond waarmee ze hun visie op Jules Deelder geven. De foto's worden vanaf 15 november in Galerie AAAFRESH in Rotterdam geëxposeerd. Tijdens deze expositie zal ook werk van Joke Schot (zie haar foto hierboven) te zien zijn. Verder werken onder anderen mee: Vincent Mentzel, Rosaria Macri, Andreas Terlaak, Ronald den Dekker en Ger van Beek.